

עפ"ת 19331/03/22 - זאיש אבו עאיש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 19331-03-22 אבו עאיש נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 270733/2021

בפני **כבוד השופט עמית יורם צלקובניק**
מערער **זאיש אבו עאיש**
נגד
משיבה **מדינת ישראל**
המערער בידי ב"כ עו"ד גיא אשר
המשיבה בידי ב"כ עו"ד יאנה כיואן

פסק דין

המערער הורשע בהיעדר, ביום 24.10.21 בבית משפט השלום לתעבורה בפתח תקוה בתיק פל 64-06-21 בכך שנהג ברכב פרטי ללא רישיון נהיגה תקף (מעולם לא הוצא) ביום 8.3.20 בכביש 40, עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961, וכן בכך שנהג באותן נסיבות ללא ביטוח, עבירה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי, תשל"ל-1970.

בית משפט קמא (כב' סגן הנשיאה ט' פרי) הטיל על המערער פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 10 חדשים, פסילה מותנית, וקנס בסך של 2000 ₪. בגזר הדין צוין כי כיום המערער מחזיק ברישיון נהיגה, וכי אין לו הרשעות קודמות.

בבקשה לביטול פסק הדין מיום 25.12.21 נטען כי המערער לא קיבל זימון לדיון שהתקיים, וכי הפרטים באישור המסירה בו צוין על ידי עובד דואר - "סרב לקבל -הודבק", אינם נכונים, והמערער לא פגש את נג דואר, ואף ידוע כי סדרי חלוקת הדואר במגזר הבדואי לקויים. עוד צוין כי המערער קיבל רישיון נהיגה ביום 22.4.21, וכאשר הגיע להחליף את רישיון הנהיגה נודע לו לראשונה כי נדון בהיעדרו. ב"כ המערער טען בנוסף כי נוכח חומרת העבירה היה מקום לבררה בנוכחות המערער, והיה מקום להקל בעונש נוכח כך שהפגם "רופא", עם קבלת הרישיון.

בית משפט קמא דחה את הבקשה. בהחלטה שניתנה ביום 25.12.21 נקבע כי המערער סירב לקבל את הזימון כעולה מאישור המסירה, וכי המערער אינו מעלה כל טענות לגופה של עבירה.

בערעור נטען כי לא חלים על העבירה סדרי הדין לפי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי - תשמ"ב-1982 (להלן - **חסד"פ**), שכן אין מדובר בעבירת תעבורה "קלה", ויש להחיל עליה את סעיף 237 לחסד"פ המתייחס למכלול העבירות הפליליות. עוד נטען כי המערער לא סירב לקבל ולא קיבל הזמנה לדיון, ויש לפקפק בנכונות הרישום על אישור המסירה, נוכח ניסיון העבר שיש לב"כ המערער "וחבריו למקצוע בדרום" עם "פקיד דואר זה", שביצע כביכול את המסירה, ואין כל היגיון שהמערער יסרב לקבל את הזימון, כאשר פנה לקבלת ייצוג עוד קודם לכן.

עוד צוין כי המערער אינו חולק אומנם כי ביצע את העבירה, אולם יש להקל בעונשו נוכח כך שבינתיים קיבל רישיון נהיגה, "חודש וחצי" בלבד לאחר ביצוע העבירה (סעיף 19 להודעת הערעור), וכי נהוג להטיל במקרים מעין אלה 89 ימי פסילת רישיון נהיגה בלבד.

העבירות המיוחסות למערער לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה וסעיף 2(א) לחוק ביטוח כלי רכב מנועי, תש"ל-1980, נכנסות בגדרו של סעיף 240 לחסד"פ שעניינו "סדרי דין מיוחדים בעבירות קלות", והקובע את תחולת הסעיף על עבירות **"...לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש..."**; משכך אין מקום לטענת ב"כ המערער כי לא ניתן היה לדון את המערער שלא בפניו, כמוסדר בסעיף 240 לחסד"פ.

נפסק כידוע, כי בקשה לביטול פסק דין תידון **"על-פי אמות המידה הקבועות בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, כלומר סיבה מוצדקת לאי התייצבות או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק-הדין..."** (רעפ 12024/04 אלון מורבר נ' מדינת ישראל, 28.2.2005).

אין אני רואה מקום לקבל את טענת ב"כ המערער לעניין אי ההתייצבות. בפני בית משפט קמא הוצג אישור מסירה שהמערער סירב לכאורה לקבלו, ומשכך נסתם הגולל על הטענה כי המערער לא יכול היה לדעת על מועד הדיון. ההגנה טוענת אומנם כי מדובר באישור כוזב, ואף נטענו טענות אישיות כנגד פקיד המסירה, אולם בשעה שמתקיימת חזקת תקינות, היה על המערער להראות כי יש בסיס לטענות אלה, לפחות בעריכת בירור בדואר, ולא להסתפק בטענות בעלמא הנותרות על בלימה, ובמיוחד שעולה על ידו טענה קונקרטיית חמורה נגד פקיד המסירה.

המערער אינו כופר כאמור בביצוע העבירות, שיש עימן סיכון הציבור, והן מצביעות על היעדר מורא וזלזול בחוקי התעבורה; טענת ב"כ המערער כי המערער קיבל רישיון נהיגה כחודש וחצי לאחר ביצוע העבירה מקורה בשגגה, שכן העבירה בוצעה למעלה משנה קודם לקבלת הרישיון, ונהיגה נעדרת הכשרה, בכביש ראשי ובהיעדר ביטוח, אינה עניין של מה בכך, שיש לפטרו בענישה מקלה, ואין בקבלת הרישיון כדי להמעט מחומרת המעשה בעת ביצועו.

ערכאת ערעור אינה גוזרת את העונש מחדש ואינה מתערבת בגזר דינו של בית משפט קמא אם אינו סוטה מדרישות הענישה הראויות, ובעניינו של המערער אין אני מוצא עילה להתערב בגזר הדין שניתן, שאין בו כל פנים מיוחדות לחומרה, גם מששוקל אני טענת ב"כ המערער כי נוהגים לעיתים להטיל עונשי פסילה מתונים יותר בעבירות אלה (השוו לעניין חומרת העונש: רעפ 4780/17 **זינב עמאש נ' מדינת ישראל**, 1.4.2018; רעפ 5125/16 **דמיטרי לוינטן נ' מדינת ישראל**, 7.8.2016; רעפ 1044/17 **תום הרון נ' מדינת ישראל** (19.6.2017), והפסיקה המובאת בו).

נוכח האמור, נדחה הערעור.

המזכירות תעביר פסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, י"ג ניסן תשפ"ב, 14 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.